

китѣ условия, които ни прѣдлага за да се съгласимъ"... Сант-Стефанскитѣ договоръ „даде Стара-Сърбия на българитѣ" . . . не е ли справедливо да се поправи тази грѣшка и да се отстранятъ всѣкакви слѣди, които биха отдалечили сръбскитѣ народъ отъ Русия"? Графъ Шуваловъ отвърналъ, че съ едно прѣдложение, което мисли да внесе въ конгреса, мисли да разрѣши въпроса. . . . „Това прѣдложение, до колкото зная, не е отъ естество да ни задоволи, прибавилъ Ристичъ; ние не искаме само Пиротъ, а естественитѣ граници на Сърбия, които сж отатѣкъ Пиротъ". . . „Но тамъ, забѣлѣжилъ графѣтъ, населението е българско, споредъ както нашитѣ хора ни съобщаватъ".

Ристичъ казалъ да се пита населението. „Не забравяйте, прибавилъ той, че вие руситѣ ще имате големи смѣтки да разчиствате единъ день съ Австрия и че въ тоя день на ликвидация, вървайте, Сърбия ще докаже, какво тя струва много повече отъ България". По-късно Ристичъ въ едно писмо до Шувалова казвалъ на послѣдния, „че прави историческа грѣшка". Но въ единъ рапортъ сръбскитѣ министъръ пише: „ако стане плебисцитъ, прѣдъ насъ изпжква единъ важенъ въпросъ: какъвъ ще бжде резултатътъ? Ако можехме да разчитаме на благоприятенъ резултатъ, тогава можемъ да говоримъ съ по-другъ тонъ, даже и съ Австрия; но ако не сме сигурни въ успѣха, населението да се произнесе въ наша полза, тогава трѣбва по другъ пжтъ да дѣйствуваме. Ако подпишемъ нѣкакво съглашение съ Австрия, не ще има нужда отъ никакъвъ плебисцитъ, защото Андраши ще попрѣчи". . . .

Австрийското правителство делегирало баронъ Хиршъ въ конгреса да уреди въпроса досѣжно желѣзницитѣ на изтокъ. Ристичъ се научилъ отъ самия Хиршъ, че баронъ Швигелъ приготвилъ единъ проектъ, който задължавалъ Сърбия да даде нему експлоатацията на сръбскитѣ желѣзници. На 14 юний вечерята на едно соаре Ристичъ взелъ подъ ржка Андраши и започналъ да му излага непрактичността на този проектъ. „Скупщината трѣбва прѣди всичко да бжде сезирана съ тоя въпросъ", казалъ той. Нашето съглашение, отвърналъ Андраши, не